

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **K.O.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-129/ZA-ZA06-K01-2012, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-129/ZA-ZA06-K01-2012 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) zamítlo žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že žalobce uváděl jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavu ze msty osob, proti kterým v České republice svědčil v rámci trestního řízení. Tento důvod žalovaný neuznal jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové mezinárodní ochrany, a proto rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany žalobce podle shora citovaných zákonných ustanovení.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když uvedl skutečnosti dosvědčující, že mu hrozí pronásledování a porušil i ust. § 50

odst. 4, podle kterého správní orgán hodnotí podklady podle své úvahy a pečlivě přihlíží k tomu co v řízení vyšlo najevo. Žalobce poukázal na to, že při pohovoru s žalovaným uvedl, že si na Ukrajině vyřídil přes agenturu potřebné doklady pro práci v České republice. Po příjezdu na ně čekal muž, který jim odebral pas a odvezl je na ubytovnu. „Klienti“ po něm požadovali další peníze za ubytování a služby, dostali přidělenou jinou než přislíbenou práci. Žalobce se obrátil na neziskovou organizaci a posléze na policii, přičemž byl zařazen do programu na ochranu svědků. V další části žaloby žalobce popsal, jaká je běžná praxe a postup „klientského systému“, který je ovládán mafií napojenou na policii. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval podstatou a fungováním tohoto „klientského systému“, který je jednou z příčin obav žalobce a jehož obětí se stal. Jeho matka se obrátila několikrát na policii na Ukrajině, ale ta se jejím podáním nezabývala. Žalobce má proto strach ze msty, protože na Ukrajině spolupracuje mafie se státní správou, zejména policií, která je zkorumpovaná. Pokud by žalovaný vzal v úvahu jeho námítky došel by k závěru, že v jeho případě lze aplikovat ust. § 12 popř. § 14a zákona o azylu a azyl nebo minimálně doplňkovou ochranu by mu udělil. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.8.2013 popíral oprávněnost námitek uváděných žalobcem a odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na samotné vydané rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a to, že nedospěl k závěru, že žalobci je možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dodal, že pokud se žalobce obává návratu do vlasti kvůli mafií a nemožnosti získat ochranu, odkazuje na zprávu MZV USA a konstantní judikaturu soudů, že neutěšená situace v oblasti korupce na Ukrajině sama o sobě nezakládá důvod k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2013 č. j. OAM-129/ZA-ZA06-K01-2012, připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce postupoval přitom krajský soud podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., tj. ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 14.5.2012 odpověděl na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast to, že odjel z Ukrajiny za prací v listopadu 2011. Jiné důvody neměl. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že po příjezdu jim firma Mezins sebrala pasy. Žalobce jel za svým bratrem, spolu s nimi byla ještě S. G. Od konce ledna 2009 začali spolupracovat s policií na obvinění této firmy z obchodování s lidmi. Žalobce u soudu vystupoval jako hlavní svědek a bojí se vrátit na Ukrajinu, protože ti lidé, proti kterým svědčil, jsou nebezpeční. Na Ukrajině jej a jeho bratra hledali nějací lidé. V době, kdy jim odebrali pasy se jejich matka obrátila na policii. Ta však byla nečinná, proto se matka obrátila na FSB. Tento orgán sdělil jeho matce, že se žalobcem si chtějí promluvit po návratu domů. Na tuto informaci mu

řekla česká policie, ať to v žádném případě nedělá, protože firma Mezins má u ukrajinské policie své lidi. Z odposlouchávaných hovorů přitom bylo jasné, že tomu tak opravdu je a že firma žádala ukrajinskou policii, aby si to s nimi vyřídila. S rozsudkem soudu žalobce není spokojen, skutečnosti jsou překroucené. Žalobce například vypovídal, že si jej zavolal ředitel firmy a vyhrožoval mu, že jestli ještě někdy bude jeho matka telefonovat jejich firmě na Ukrajině, tak poteče krev. Soudce tuto výpověď překroutil a nebral tyto hrozby vážně. V případě návratu do vlasti se obává pomsty ředitele firmy M. za to, že mu způsobili problémy. Jeho firma přivádí lidi z Ukrajiny, zřizuje jim doklady za 7.000 či 8.000 Kč, ale od lidí vybírá 20.000 Kč. Jedná s nimi sprostě, vyhrožuje jim a odebírá jim doklady. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že po té, co mu nebylo prodlouženo vízum jako tajnému svědku proti firmě MBT (Ukrajina) a Mezins (Česká republika), které Policie ČR podezírá z obchodování s lidmi, se velmi bojí návratu na Ukrajinu. Má obavy o život a zdraví svoje i svých příbuzných. Ví, že u policie na Ukrajině jsou pracovníci koupeni těmito firmami, kteří se snažili zastrašit jeho blízké a kteří jej v současné době hledají. Nemůže na Ukrajině počítat s pomocí policie, u které žádala pomoc žalobci i jeho bratru jejich matka, avšak žádná opatření z její strany učiněna nebyla. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 31.5.2012 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobce v podstatě opakoval stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dodal, že i v době svého pobytu v České republice jezdil pravidelně na Ukrajinu. Poprvé tam jel kvůli operaci otce, podruhé opravit střechu a potřetí podpořit matku po otcově smrti. Na dotaz, zda se setkal s nějakými výhrůžkami vůči své osobě uvedl, že nikoliv, s nikým se nesetkával. Matka se na policii obrátila, podala dvě oznámení a nic se nestalo. V případě návratu na Ukrajinu ho, když nezabijí, tak zmrzačí. V doplňujícím pohovoru provedeném dne 24.6.2013 žalobce uvedl, že při cestách na Ukrajinu ani při posledním pobytu policii nekontaktoval a policie a státní orgány nekontaktovaly ani jeho. S ukrajinskou státní mocí neměl žádný kontakt od roku 2009. Ohledně obav souvisejících s jeho zapojením do trestního stíhání žalobce uvedl, že byl po dobu tří let zařazen do programu na ochranu svědků, toto řízení skončilo v jeho neprospěch a nebylo mu prodlouženo vízum. Proto požádal o mezinárodní ochranu. Dodal, že v současné době v ČR žije se svým bratrem a jeho přítelkyní a že se živí příležitostnými brigádami, většinou ve stavebnictví. Součástí správního spisu jsou údaje infobanky ČTK – Země světa – Ukrajina, zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 na Ukrajině ze dne 24.5.2012, údaje o Ukrajině mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, informace MZV č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011, informace MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Ve správním spisu je také založena obžaloba Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 1.3.2011 č.j. 1 KZV 29/2010-830 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 43 T 3/2011 ze dne 2.11.2011, kterým byli obžalováni R.M., V. F., D. K. a P. T. zproštění této obžaloby.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro

zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to obavu, že v případě návratu na Ukrajinu bude vystaven nebezpečí ze strany osob, proti kterým svědčil v rámci trestního řízení konaného v České republice, resp. ze strany zprostředkovatele na Ukrajině, který mu zajistil předchozí vycestování ze země. V této souvislosti měl žalobce za to, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když jím uváděné skutečnosti v průběhu azylového řízení dosvědčují, že mu hrozí pronásledování ve smyslu těchto zákonných ustanovení. K vytykánému porušení ust. § 12 zákona o azylu je především nutno uvést to, že výčet důvodů, pro které lze mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení udělit, je taxativní a že ani jeden z těchto důvodů žalobce v průběhu řízení nejenže neprokazoval, ale ani neuváděl. Nebylo tedy prokázáno, že žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, tedy že v tomto směru vyvíjel ve vlasti nějakou činnost. Nebyl také prokázán jeho odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státu, jehož občanství má, nebo že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Naopak žalobce za důvod opuštění země původu při pohovoru uvedl, že z Ukrajiny odjel za prací.

Další žalobní námitkou žalobce bylo údajné porušení ust. § 14a zákona o azylu. Toto ustanovení umožňuje udělit cizinci doplňkovou ochranu v případě, že nesplňuje důvody pro udělení azylu a měl by být navrácen do země původu, kde mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Pojem vážné újmy pak definuje odst. 2 citovaného ustanovení, jak je ostatně shora uvedeno. Tuto vážnou újmu žalobce spatřoval v obavách ze msty od osob, proti nimž svědčil v průběhu trestního řízení, které bylo uskutečněno v České republice, tak i v obavách z jednání zprostředkovatelky, která mu zajistila možnost výjezdu z Ukrajiny. Žalobce se obával o zdraví a život svůj i osob jemu blízkých. V této souvislosti v žalobě popsal fungování tzv. „klientského systému“ ohledně zprostředkovávání volných pracovních míst migrantům, kteří přicházejí z Ukrajiny do České republiky a formy jejich podvodů či vydírání. Jak ovšem vyplývá z provedených pohovorů se žalobcem a jak na to ostatně poukazuje i v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný, žalobce opakovaně Ukrajinu navštívil v době, kdy probíhalo

zmíněné trestní řízení, pobýval v místě svého bydliště, přičemž žádnou konkrétní osobou (a tedy ani zprostředkovatelkou) nebyl vyhledáván. Žalobce sám sdělil, že jeho příbuzní na Ukrajině žádné potíže ze strany soukromých osob ani státních orgánů nemají. Jestliže žalobce oponoval tím, že se jeho matka obracela na policejní orgány, které ve věci nic nečinily, pak na druhé straně si jeho matka na postup tamní policie nikde nestěžovala a nedomáhala se sjednání nápravy. Argument žalobce, že pobýval v době trestního řízení na Ukrajině, kdy byl chráněn Policií ČR, je dle názoru soudu irrelevantní, neboť v případě ohrožení jednání soukromých osob by mu nepochybně nebyla česká policie schopna poskytnout pomoc na území Ukrajiny. V neposlední řadě je nutno poukázat na to, že pokud by protiprávní jednání výše uvedených soukromých osob žalobci v zemi původu hrozilo, lze se domáhat podle informací o Ukrajině pomoci u příslušných státních orgánů i nevládních organizací. Navíc z informace MZV ze dne 19.5.2012 vyplývá, že existuje možnost podání stížnosti proti postupu pracovníků Ministerstva vnitra Ukrajiny a prokuratury (i když málo efektivní), že je možno se obracet s těmito stížnostmi i na institut ochránce lidských práv (ombudsmana) a že existuje možnost podání stížnosti na nečinnost státních orgánů. Z uvedeného činí krajský soud závěr, že v případě návratu nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy ve smyslu shora citovaného zákonného ustanovení § 14a zákona o azylu a je tedy i tato žalobní námitka nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 15. prosince 2014

JUDr. Petr Indráček

samosoudce